

سرحد

چون روشنفکر شد
آرزو کرد چهره ی دنیا را ببیند و رنگ ها را حس کند
خواست قدم از درگاهی بیرون بگذارد
به او گفتند: نه،

این دیوار افق توست.
این رختخواب و بالش، صابون و پودر تالک
سیر و پیاز، نخ و سوزن،
این گلدوزی گل های قرمز و آبی در عصرهای طولانی
بر روبالشی ها،
این سهم زندگی توست.

وقتی دروازه را باز کرد تا
دوری ساحل را ببیند،
به او گفتند: نه،

در حیاط
اسفناج، کدو و دانه ی سنجه بکار.
اینجا و آنجا در گلدان ها دو کاکتوس زرد و قرمز بکار.
این حیاط با گل هایش
سهم زندگی توست.

شعر از تسلیمه نسرین، برگردان رفعت دانش

از نشریه شماره ۳ هشت مارس اسفند ۱۳۷۹